

แม่มด

เพลิงกำลังลุกไหม้อย่างรุนแรงและร้อนระอุ พาให้สะเก็ดไฟสีแดงจ้ำ
ปลิวว่อน

ท่ามกลางเปลวเพลิงร้อนแรงมีเงาสีดำกำลังดิ้นรน

ผู้หญิงสิบสามคนถูกมัดกับเสาไม้และถูกไฟแผดเผา เสียงกรีดร้อง
อย่างทรมานดังก้องอยู่ในอากาศ ผู้คนที่มุงดูสบถคำด้วยใบหน้าบิดเบี้ยว
ดวงตาสะท้อนความตื่นเต้น สะใจ และบ้าคลั่ง

นักบวชซูไม้กางเขนพลางสาปแช่งเหล่าแม่มด สรรเสริญพระเจ้าผู้เป็น
เจ้า

เปลวเพลิงเผาไหม้รุนแรงขึ้นทุกที ฟุ้งสูงขึ้นไปบนฟ้า

เสียงร่ำไห้และกรีดร้องของหญิงสาวเหล่านั้นค่อยๆ หายไป จากนั้น
กลุ่มคนก็จากไปด้วยความพึงพอใจ นักบวชที่ทำหน้าที่ขับไล่ปีศาจจากไป
แล้ว

ในอากาศเหลือเพียงกลิ่นเนื้อใหม่และควันสีดำที่ม้วนตัวเป็นเกลียว
สุดท้ายไฟมอดดับไปหมด เหลือไว้เพียงศพใหม่เกรียมที่ถูกมัดติด
กับเสาไม้ดำๆ

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ตกดิน ดวงจันทร์ขาวบริสุทธิ์ไต่ขึ้นมาบนผืนฟ้า
ราตรี ส่องแสงไปบนผิวทะเลสาบและศพของหญิงสาวริมทะเลสาบที่
ไม่ได้จมน้ำตาย แต่ถูกกล่าวหาว่าเป็นแม่มดและถูกเผาทั้งเป็น

ทันใดนั้นท่ามกลางราตรีเงียบสงัดเกิดเสียงดังสวบสาบ เด็กหญิง
ในชุดผ้าเนื้อหยาบสีเทา ใบหน้าซีดขาวก้าวออกมาจากป่าทึบ นางแอบ
ย่องไปข้างหน้า ดวงตาคู่โตคอยหันไปมองข้างหลังด้วยความกังวลเป็น
ระยะ แต่ในป่าเงียบมากไม่เห็นเงาคน

เด็กหญิงเดินไปตรงหน้าศพที่สามที่ดำเกรียม ใช้ทั้งมือและเท้าใน
การปีนขึ้นไปบนเก้าอี้ถ่านนั้น หลายครั้งที่เก้าอี้ถ่านได้ฝ่าเท้าถล่มลงทำให้
นางเสียการทรงตัว ถึงขั้นล้มหน้าคะมำจนใบหน้าเต็มไปด้วยขี้เถ้า แต่นาง
ยังคงปีนต่อไปจนกระทั่งถึงเสาไม้ที่มีศพใหม่เกรียมไว้

เสาไม้สูงใหญ่ที่ผ่านการเผาใหม่ด้วยเปลวเพลิงร้อนแรงเปราะบาง
ลงก็จริง แต่ยังคงตั้งตระหง่านไม่ล้มลง ศพที่หงิกงอก็เช่นกัน นางเงย
ใบหน้าเล็กมองศพสีดำนั้น ยืนมือออกไปสัมผัสสองขาที่เคยขาวสะอาด
ดงงาม ทว่าบัดนี้กลับถูกไฟเผาจนเปลี่ยนรูป

เก้าอี้ถ่านชิ้นหนึ่งร่วงลงมาจากศพที่ใหม่เกรียมยามนางแตะสัมผัส

เด็กหญิงเบิกตาโต แขนงมองเก้าอี้ถ่านที่มีรูปร่างเหมือนคนด้วยความ
สงสัย ไม่อาจทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าได้

เรื่องราวไม่ได้เป็นไปตามที่นางคาดหวัง นางไม่เข้าใจแต่กลับรู้สึก

หวาดกลัวอย่างบอกไม่ถูก เด็กน้อยยื่นมืออีกข้างออกไปและใช้สองมือ
กุมขาขวาของมารดาไว้

ความเจ็บปวดสุดแสนแผ่ไปทั่วร่าง แต่มารดายังคงไม่ขยับเขยื้อน
เส้นผมของนางที่ตั้งกลางอากาศที่ละเส้น ตุ่มน้ำผุดขึ้นบนร่างกาย
ที่ละตุ่ม ความร้อนระอุน่ากลัวโถมเข้าใส่ แต่นางไม่ยอมแพ้ น้ำตาไหลริน
ออกจากดวงตา เด็กน้อยกัดฟันแน่น ไม่ยอมหดมือกลับไป

จากนั้นความเจ็บปวดแสนสาหัสก็แผ่ไปทั่วร่างจนแทบอยากจะ
กรี๊ดร้อง แต่นางยังคงไม่หดมือกลับ เวลานี้เองนางมองผ่านดวงตาที่
พร่าเลือนด้วยน้ำตาและเห็นขาขวาของมารดาเริ่มเปลี่ยนจากสีดำเกรียม
กลับสู่สภาพเดิมซ้ำๆ แต่ขาขวาของนางกลับเหมือนอยู่ในเตาไฟ เจ็บปวด
จนแทบทรงตัวไว้ไม่อยู่

นางทำได้ นางรู้ว่านางทำได้ นางไม่เจ็บ...ไม่เจ็บ...ไม่เจ็บ...

จังหวะนี้เองมือขาขวากระฉ่างข้างหนึ่งไหล่ออกมาจากความมืดและ
คว้ามือเล็กของนางไว้ ดึงมือนางออกจากขาขวาของมารดา

"ไม่ได้"

เด็กหญิงหอบหายใจและหันกลับไปอย่างตื่นตระหนก เห็นหญิงสาว
ผมดำในชุดดำทั้งตัวยืนอยู่ด้านข้าง ผู้หญิงคนนั้นโน้มตัวและก้มหน้ามอง
นาง จับจ้องนางด้วยดวงตาดำสนิทและเอ่ยเสียงเย็นว่า "เจ้าจะทำเช่นนี้
ไม่ได้"

เป็นคน จะให้คนรู้ไม่ได้

มารดาเคยบอกไว้ จับตัวนางไว้แน่นพลางกำชับ 'อย่าให้คนอื่นรู้ว่า
เจ้าทำอะไรได้บ้าง'

นางควรจะหนีไป ต้องวิ่งหนีไปซ่อนตัว มารดาบอกให้นางหนี ให้นาง
ซ่อนตัว แต่เทียบกันแล้วนางอยากให้มารดาพูดกับนางอีกครั้งมากกว่า

"นางตายแล้ว" หญิงผู้นั้นถาม "เจ้าเข้าใจหรือไม่"

เด็กน้อยจ้องหญิงผู้นั้นและคิดถึงกระต่าย ลูกนก และปลาที่ตายไป
มารดาเคยบอกว่าพวกมันตายไปแล้ว หัวใจไม่เต้นและไม่หายใจแล้ว
ไม่อาจช่วยได้

"แสดงว่าเจ้าเข้าใจ" หญิงสาวมองนางและปล่อยมือ

เด็กหญิงหอบหายใจพลางมองหญิงสาวตรงหน้า น้ำตารินไหลลง
มาอีกครั้ง นางไม่ละความพยายามเพียงเพราะอย่างนี้ แต่ลุกขึ้นอย่าง
โง่งนและยื่นมือไปหามารดาที่ร่างใหม่เกรียมอีกครั้ง

เปลวไฟพุ่งขึ้นกลางใจไปสู่สมอง

หญิงสาวหรือตามองเด็กหญิงหัวรั้นอย่างเย็นชา ช่วงขณะหนึ่งที่นาง
ไม่อยากสนใจเด็กคนนี้อีก ความสามารถพิเศษของเด็กคนนี้ทำให้นาง
คิดถึงอดีตอันไกลโพ้น นางยึดตัวขึ้นและหันหลังจากไป

'ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นคนอย่างไร' เสียงของบุรุษดังขึ้นในหัว 'เจ้าไม่เป็น
อย่างนั้น ข้ารู้'

หญิงสาวเดินต่อไปข้างหน้าอย่างหงุดหงิด แต่รอยยิ้มของเขากลับ
ปรากฏขึ้นตรงหน้า ทำให้นางชะงักฝีเท้า

เวลาผ่านไปหลายร้อยปีแล้ว นางแทบจะจำใบหน้าของเขาไม่ได้แล้ว
แต่กลับยังจำรอยยิ้มของเขาได้ รอยยิ้มที่ประทับอยู่ในใจนาง

ข้ารู้

นางหลับตาและกำหมัดแน่น

สายลมพัดผ่านทะเลสาบปะทะใบหน้า เหมือนสัมผัสอ่อนโยนจากฝ่ามือเขา พาให้หัวใจนางหดรีด

เจ้าคนน่าโมโห

นางคิดอย่างซุ่นแค้น จากนั้นก็สุดหายใจลึกพลางลื้มตาที่เปียกชื้นเล็กน้อย ก่อนจะหันหลังก้าวยาวๆ กลับไปหาเด็กคนนั้นอย่างซุ่นเคื่อง

เด็กหญิงยังคงยืนอยู่ที่เดิม มือเล็กวางบนขาที่ไหม้เกรียม ขาขวาที่เคยเป็นสีดําเริ่มกลับคืนสู่สภาพเดิม แต่ผิวบนฝ่าเท้าข้างขวาของเด็กหญิงกลับเริ่มบิดเบี้ยว ตุ่มน้ำพุพองผุดขึ้นมามากยิ่งขึ้น

หญิงสาวยื่นมือไปกระซอกมือเล็กข้างนั้นออกอีกครั้ง ความรู้สึกเจ็บปวดจู่โจมเข้ามาในจังหวะที่นางแตะข้อมือของเด็กคนนั้น

ภาพเปลวเพลิงปรากฏขึ้น ดวงตาอ่อนโยนของหญิงสาวมดำดวงหน้าที่เปียกชื้นน้ำตา กระทั่งลมหลังเด็กในป่า การทรยศของคนในหมู่บ้าน นักบวช การมาถึงของอัศวิน ผู้หญิงคนนั้นเอาตัวเด็กหญิงไปซ่อนไว้ นางถูกโยนลงไปทะเลสาบ ถูกไฟเผาเผา...

นางสลัดภาพเหล่านั้นทิ้งไป ซึ่งตามองเด็กหญิงที่น้ำตาไหลพรากเต็มใบหน้าและพูดอย่างจุนเจียว

"นางตายแล้ว ต่อให้เจ้าฟื้นฟูร่างนี้ขึ้นมาใหม่ นางก็ไม่มีทางลื้มตาตื่นขึ้นมา ต่อให้ตื่นขึ้นมา นั่นก็ไม่ใช่มารดาของเจ้า นางจะไม่โอบกอดเจ้า ไม่คุยกับเจ้า ไม่ยิ้มให้เจ้า ไม่บอกว่านางรักเจ้าอีก..."

เด็กหญิงเบิกตาโตจ้องนางอย่างโกรธแค้นและตื่นตระหนก วินาทีต่อมาเด็กน้อยก็เริ่มดิ้นรน พยายามจะผลักนางออก

หญิงสาวไม่ปล่อยมือ แต่คว้ามือทั้งสองของเด็กน้อยเอาไว้แน่นและ

โน้มตัวลงจ้องอีกฝ่ายอย่างโมโห "นางจะเป็นเพียงเปลือกที่ไร้วิญญาณ รวิวิญญาณร้ายมาครอบงำ หรือไม่ก็หิวตายเท่านั้น! เจ้ารู้เรื่องนี้ มารดา เจ้าเคยบอกเจ้าแล้วว่าจะทำแบบนี้ไม่ได้ จะช่วยสิ่งที่ตายไปแล้วไม่ได้! นางตายแล้ว! เจ้าเข้าใจหรือไม่ ไม่อาจช่วยได้แล้ว! เจ้าเปลี่ยนแปลงอะไร ไม่ได้! ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้! เจ้าทำแบบนี้ไม่เพียงช่วยนางไม่ได้ ยังจะทำร้ายตัวเองอีก!"

นางพูดได้ครึ่งเดียวใบหน้าของเด็กหญิงก็เต็มไปด้วยน้ำตา ความเจ็บปวดไม่สิ้นสุดโถมเข้าใส่ นางเห็นเด็กน้อยอ้าปากหอบหายใจ อุดทนกับความเจ็บ แต่สุดท้ายก็สะกดกลั้นอารมณ์ไว้ไม่อยู่และอ้าปากกว้างร้องไห้โฮออกมา

ความเจ็บปวดโถมทะลัก

นางปล่อยมือทันที มองเด็กคนนั้นคุกเข่าร้องไห้ฟูมฟายอยู่บนพื้น ขาขวาของเด็กหญิงยังคงมีตุ่มน้ำ ตุ่มน้ำเหล่านั้นแผ่ลามไปบนหนัง แผลไฟลวกทำให้เด็กน้อยมีอาการทรงตัวอยู่ได้ แต่นางรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ร้องไห้ เพราะความเจ็บปวดทางร่างกาย

เด็กคนนี้เพิ่งจะตระหนักว่าตัวเองสูญเสียคนที่รักที่สุดไปแล้ว ต่อให้แลกด้วยทุกอย่างมารดาของนางก็ไม่กลับมา

ลมพัดก้อนเมฆมารวมตัวกัน รวากับสวรรค์ต้องการแสดงความเสียใจไปกับเด็กหญิงด้วย ฝนจึงกระหน่ำเทลงมา

หญิงสาวยืนอยู่ท่ามกลางสายฝน มองเด็กหญิงคุกเข่าร้องไห้โฮ อยู่ท่ามกลางเก้าถ่าน วินาทีนี้นางเหมือนเห็นเด็กหญิงอีกคนคุกเข่าอยู่บนผืนดินที่ใหม่กริยามอีกแห่งและร้องไห้ฟูมฟาย

ท่ามกลางฝนที่ตกหนัก เด็กหญิงร้องไห้ด้วยความเศร้าโศกไม่หยุด
นางเองก็ยืนอยู่ที่เดิมตลอดเวลา

ไกลออกไป เสียงฟ้าร้องดังครืนคราน สายฟ้าผ่าลงมาบนผืนฟ้าราตรี
เป็นระยะ ลมพายุพัดหิวัดหิวัดไม่หยุด สายลมแรงพัดกระหน่ำใส่ป่าทึบ
ทำให้ทะเลสาบที่เดิมเรียบสงบเกิดคลื่นลูกใหญ่

นางไม่ขยับไปไหน ไม่ได้แหงนหน้ามอง เอาแต่ยืนหลบตามองเด็ก
คนนั้น

ฝนตกอยู่ตลอด เด็กหญิงก็ร้องไห้อยู่ตลอด แผดเสียงร้องออกมา
อย่างเต็มที่

หลังจากนั้นไม่รู้ผ่านไปนานเท่าใด ในที่สุดเด็กน้อยก็เหนื่อยและ
หยุดร้อง เสียงร้องไห้โศกแปรเปลี่ยนเป็นเสียงสะอึกสะอื้น

ลมฝนค่อยๆ สงบลงเช่นกัน

พอฟ้าสว่าง ลมฝนหยุดแล้ว ร่างกายนางเปียกปอน เด็กผู้หญิงก็
เช่นกัน

เสื้อผ้าและเรือนผมของทั้งสองยังคงมีน้ำหยด เหมือนเพิ่งขึ้นมาจาก
ทะเลสาบอย่างไรอย่างนั้น

ภายใต้แสงแห่งรุ่งอรุณ นางเห็นว่าตุ่มน้ำบนขาขวาของเด็กหญิง
หายไปแล้ว แต่ยังหลงเหลือรอยแผลไฟไหม้อยู่เล็กน้อย

ผ่านไปอีกครู่ใหญ่ ในที่สุดเด็กหญิงก็เงยหน้าอย่างขลาดกลัว เบิก
ดวงตาบวมแดงมองนางอีกครั้งด้วยใบหน้าไร้เดียงสา

กว่าจะรู้ว่านางก็ยื่นมือออกไป เหมือนในอดีตที่ชายผู้นั้นยื่นมือให้
นางและเอ่ยถาม

"เจ้าชื่ออะไร"

เด็กหญิงลิ่งเลครู่หนึ่ง ก่อนจะยกมือเล็กขี้นยื่นไปหานาง สูดจุมูก และอ้าปากตอบว่า "เคล"

นางกุมมือของเด็กน้อย ความเจ็บปวดคืบคลานเข้ามาในใจอีกครั้ง ทำให้นางรู้สึกไปด้วย นางเกือบจะปล่อยมือและโยนเด็กคนนี้กลับไปยัง กองเก้าถ่านนั้นแล้ว แต่ราวกับชายผู้นั้นสิงอยู่ในร่างนาง นางโน้มตัวค้อม เด็กหญิงขึ้นมา และได้ยินเสียงตัวเองพูดว่า "ข้าชื่อหิ่ง"

เด็กหญิงยื่นมือทั้งสองออกไปโอบคอนางและวางศีรษะบนบ่านาง ความเจ็บปวดไม่สิ้นสุดยังคงอยู่ แต่นางเริ่มทนได้แล้ว นางพยายาม ไม่ทำให้ตัวเองได้รับผลกระทบ นางเกลียดความสามารถนี้ของตัวเอง เหลือเกิน อยากลบความทรงจำของเด็กคนนี้อีกรอบ

เมื่อจำไม่ได้ยอมไม่เจ็บปวด

ใช่ว่าแต่ก่อนนางไม่เคยทำเรื่องแบบนี้ นางเกือบจะทำแบบนี้แล้ว สะกดจิตเด็กคนนี้และลบความเจ็บปวดเหล่านั้นออกไปซะ แต่เสียงของเขาดังขึ้นอีกครั้ง

'เกิดเป็นมนุษย์ พวกเราจะเรียนรู้จากความเจ็บปวด'

เสียงของชายหนุ่มผู้ขึ้นมาจากความทรงจำอันห่างไกล

'ฟังเจ้าก็บ้าแล้ว'

นางได้ยินเสียงตัวเองตอบกลับไปอย่างเย็นชาและไม่เห็นด้วยในตอนนั้น เขาเพียงแต่ยิ้ม ยิ้มพลางกุมกระชับมือนาง

ใบหน้าเขาเลื่อนรางเสียแล้ว แต่เสียงหัวเราะของเขากลับชัดเจนยิ่ง เสียงหัวเราะนั้นนำมาซึ่งความอบอุ่น ทำให้หัวใจนางทั้งอบอุ่นและเจ็บปวด

เดิมทีนางคิดว่าตัวเองหัวใจด้านชาไปตั้งแต่เมื่อพันปีก่อนแล้ว เหลือไว้เพียงความโกรธและความแค้น คิดไม่ถึงว่าจะได้พบเขา

นางควรลบความทรงจำของเด็กคนนี้เสีย เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าจะเด็กหรือนางย่อมไม่เจ็บปวดอีก ทว่านางตระหนักดีกว่าใครว่าวิธีนั้นใช้ไม่ได้ผล เด็กคนนี้ต้องจดจำทุกอย่างเอาไว้ จึงจะไม่ผิดพลาดในเรื่องเดิมอีก

ดังนั้นนางจึงไม่ทำอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่อุ้มเด็กคนนั้นแล้วหันหลัง

ป่าตรงหน้าไม่ได้เขียวขจีเหมือนเมื่อบานตอนนางผ่านมาแล้ว รวากับแคชว้าข้ามคืนป่าทั้งผืนก็เปลี่ยนจากฤดูร้อนเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง ก่อนจะเป็นฤดูหนาว ทั้งที่เป็นฤดูร้อนที่อากาศร้อนที่สุด แต่ต้นไม้ส่วนใหญ่ในป่ากลับผลัดใบจนไม่เหลือใบ แม้จะมีบางต้นที่เหลือใบอยู่ แต่ก็ห้อยอยู่บนกิ่งไม้ในสภาพใกล้ร่วงเต็มที่ ทั้งเหลือกิ่งกอบและเหี่ยวแห้ง

เด็กคนนี้ควบคุมตัวเองไม่ได้ นางดูพลั้งเข้าไปมากเกินไปและปล่อยออกมา

ป่าผืนนี้ไม่มีแม่มดพิทักษ์ผืนดินแล้ว ทั้งยังสูญเสียดูตไปนาน การจะฟื้นฟูให้กลับเป็นเหมือนเดิมอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลานับร้อยปี

ยามนางอุ้มเด็กน้อยจากไป ทุกย่างก้าวล้วนก่อให้เกิดสายลมบางๆ ที่พัดพาใบไม้ให้หลุดร่วงมากกว่าเก่า กวาดเอาสีสนิมในป่าไปมากยิ่งขึ้น

นางไม่เหลือบแลป่าแห่งนั้น อุ้มเคลหมุนตัวจากไปโดยไม่เหลียวหลัง

7

หมอกสีขาวขมุกขมัว

ท่ามกลางม่านหมอกหนาที่บ ต้นไม้สูงใหญ่ยืนต้นตระหง่านอยู่
กลางราตรี เถาวัลย์อวบหนานับไม่ถ้วนเกี่ยวเลื้อยไปมาตามกิ่งไม้

ในป่าเงียบสนิทจนไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

ชายหนุ่มเดินอยู่กลางหมอกหนาที่เย็นนี้ว ทั้งห้าออกไปแล้วมองไม่เห็น
ด้วยความระมัดระวัง ย่ำเท้าไปบนใบไม้เปียกชื้นที่ทับถมกันเป็นชั้นๆ
จากนั้นในที่สุดหมอกหนาที่โอบล้อมเขาอยู่ก็เริ่มเบาบาง เขายังคงเดินหน้า
ต่อไปอย่างระมัดระวัง

หมอกข้างหน้าจางลงทุกที เขาไม่รู้สึกรังสายนลม แต่ได้ยินเสียงน้ำ
จากลำธาร

เงามืดที่ปรากฏอยู่กลางป่าที่บชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อม่านหมอกสลายไป
แสงจันทร์อ่างกว้างสาดส่องลงมา ทะลุใบไม้สีดำ ทะลุม่านหมอกสีขาว

ที่ค่อยๆ สลายตัวไป และส่องไปยังกระท่อมหลังเล็กที่ตั้งอยู่ในสวนลึกของป่าที่ขลับ

กระท่อมหลังนั้นสร้างจากไม้บนพื้นที่ราบที่ปราศจากอยู่กลางป่าลึกอย่างน่าแปลก หลังคามุงด้วยหญ้าฟาง ข้างกระท่อมมีก้นน้ำตัวเล็กหมุ่นซ้าๆ หลังกระท่อมมีปล่องควันซึ่งพบเห็นได้น้อยในแถบนี้กำลังพ่นควันสีขาว

หากกระท่อมหลังนี้ตั้งอยู่ข้างทุ่งข้าวสาลีซึ่งเป็นพื้นที่ราบจะดูปกติธรรมดาตามาก แต่เมื่ออยู่ในป่าลึกที่ไม่เห็นร่องรอยคนกลับดูแปลกประหลาดยิ่ง อีกทั้งที่นี้ยังไม่มีถนนหนทางที่ตัดผ่านป่าออกสู่ถนนภายนอกเลย

ไม่มีคนปกติที่ไหนจะมาสร้างบ้านที่นี่ ไม่มีที่ใดอันตรรายไปกว่าในป่าอีกแล้ว ในป่าเต็มไปด้วยสัตว์นานาชนิด นอกจากนายพรานแล้วน้อยคนนักที่อยากจะเข้ามา

ชายหนุ่มมองกระท่อมหลังเล็กด้วยความตระหนกและก้มตัวลงอย่างรวดเร็ว

นอกกระท่อมไม่เห็นเงาผู้ใด... เขาพรางตัวอย่างระมัดระวังพลางสังเกตการณ์

ด้านหลังกระท่อมไม่มีพื้นที่ผืนที่ผืนแล้วกองอยู่ ยังมีแปลงผักอุดมสมบูรณ์อีกแปลงหนึ่ง

ราตรีในป่าลึกเงียบสงัด เงียบจนแทบจะได้ยินเสียงเต้นของหัวใจตัวเอง

แสงอบอุ่นส่องออกมาจากหน้าต่างบานเล็ก ดูอบอุ่นเป็นพิเศษเมื่ออยู่ในป่าที่ขลับท่ามกลางราตรีในต้นฤดูใบไม้ผลิ เขาอ้อมไปด้านหลังกระท่อม

และมองผ่านหน้าต่างที่เปิดอยู่เข้าไป เห็นเตาและหม้อเหล็กใบใหญ่ที่แขวน
อยู่เหนือเตา

ของที่อยู่ในหม้อเหล็กเดือดปุดๆ อาหารที่ไม่รู้ว่าคืออะไรลึกลง
ไปมาอยู่ในหม้อ

กลิ่นหอมของอาหารฟุ้งอยู่ในอากาศ เป็นซूपเนื้อใส่แครอทกับผักสด
น้ำซूपนั้นหอมกรุ่น แต่กลับปลุกความอยากอาหารของเขาไม่ได้เลย

ในยุคนั้นนี้ ต่อให้เนื้อที่อยู่ในหม้อเป็นเนื้อคน เขาก็ไม่แปลกใจนัก

ฉับพลันนั้นเสียงนกกกระพือปีกดังมาจากด้านบนทางขวามือ ชายหนุ่ม
ตกใจ เงยหน้ามองทันที

แค้นกฐุกตัวหนึ่ง

เขาจ้องนกที่บินห่างไปไกล คลายมือที่กุมดาบซึ่งเหน็บอยู่ข้างเอว
ออก ชายหนุ่มมีเม้มปากและก้มตัว ขยับไปด้านข้างกระท่อมและมองผ่าน
หน้าต่างเข้าไปอย่างระวัง

ภายในกระท่อมไม่ใหญ่นัก กวาดตามองรอบเดี๋ยวก็นับทุกอย่าง
ในนั้นแล้ว

ธนูอย่างดีแขวนอยู่บนฝาผนัง บนโต๊ะนอกจากตะเกียงน้ำมันที่
ไม่ได้จุดแล้วยังมีแอปเปิ้ลหนึ่งกระจาด บนพื้นข้างเตียงปูพรมเปอร์เซีย
หรูหรา เครื่องปั้นดินเผาตั้งอยู่มุงห้อง บนชื่อแขวนสมุนไพรมะเร็งนานาชนิด
รวมถึงไม้กรอก แฮม บนราวไม้ติดผนังมีทัพพีหลายประเภทแขวนอยู่
รวมถึงหม้อดินลึกลับแบบต่างๆ บนชั้นวางของมีโหลแก้วรูปทรงหลากหลาย
วางเรียงราย ในโหลแก้วเป็นของเหลวที่ไม่รู้ว่าคืออะไร บ้างก็แช่สมุนไพรมะเร็ง
บ้างก็แช่หนอนหรืองูไว้

อาหารอุดมสมบูรณ์ที่อยู่ในกระท่อมทำให้ทุกอย่างดูไม่เหมือนจริง ยิ่งขึ้นไปอีก หิมะในฤดูใบไม้ผลิเพิ่งจะละลาย ตามหลักแล้วไม่น่าจะมี แอปเปิ้ลสดๆ แต่ผลไม้ที่ดูเหมือนผลไม้ปีศาจกลับตั้งอยู่ตรงนั้น ผิวมันวาว อวบอिम สภาพเหมือนเพิ่งเด็ดมาจากต้นอย่างไรอย่างนั้น

ในกระท่อมไม่มีคน แต่เขาไม่คิดว่าคนผู้นั้นจะจากไปไหนไกล เพราะ ซุปเนื้อยังเดือดพล่าน เขาเดาว่าคนในบ้านแค่ออกไปข้างนอกในระยะใกล้ๆ เท่านั้น อีกไม่นานก็จะกลับมา

ชายหนุ่มยื่นมือกับขอบหน้าต่างแล้วกระโดดเข้าไป สังเกตเห็นว่า ข้างเตาในห้องครัวมีโถดินเผาเรียงเป็นแถว ข้างในเป็นผงสีต่างๆ

เขาหรีตา บางที่เขาอาจไม่ควรลอง แต่เขาอยากรู้ว่าของพวกนั้น คืออะไร

เขาคว้าส่วนหนึ่งขึ้นมาดมและเลียดู

เป็นเกลือ แน่นนอนอยู่แล้ว

ยังมีเนื้อตากแห้ง อบเชย พริกไทยดำ น้ำตาล ด้านข้างมีชิงอยู่ ส่วนหนึ่งด้วย ไม่นานเขาก็พบว่าของพวกนี้ไม่ใช่ยาพิษแต่เป็นเครื่องเทศ

เครื่องเทศที่แพงยิ่งกว่าทองคำ

อีกทั้งพวกนี้ยังเป็นเครื่องเทศเพียงไม่กี่ชนิดที่เขารู้จัก เกรงว่า เครื่องเทศอื่นๆ ที่เขาไม่รู้จักคงมีราคาไม่น้อย ยังไม่รวมถึงโถแก้วบน ชั้นวางของและพรมทอลายซึ่งไม่ใช่ของที่หาได้ง่ายๆ ผนังที่ติดกับเตียง ยังมีหนังสืออีกหนึ่งตู้ด้วย

กระดาษพบเห็นได้น้อยมากในดินแดนแห่งนี้ หนังสือยิ่งหายาก เข้าไปใหญ่

ไม่ว่าใครที่อาศัยอยู่ในกระท่อมหลังนี้จะต้องมีเงินมหาศาล ทั้งยัง
รู้หนังสือ

ตรงมุมข้างตู้หนังสือมีไม้กวาดที่ทำจากหญ้าฟางอันหนึ่งวางอยู่
บางทีนี่อาจเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมกระท่อมหลังนี้จึงสะอาดถึงเพียงนี้ เขา
ไม่ได้ใส่ใจไม้กวาดอันนั้นนัก เขาเคยได้ยืนต๋านานพวกนั้น แต่คิดว่าไม่น่า
เชื่อถือ

ชายหนุ่มก้าวเข้าไปหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมา ตัวอักษรที่อยู่ข้างใน
เป็นภาษาละติน แต่อีกเล่มไม่ใช่ เขาไม่รู้จักตัวอักษรแบบนั้น ตัวอักษรใน
เล่มข้างๆ เขาก็ไม่รู้จักเช่นกัน

หนังสือทุกเล่มที่อยู่บนชั้นล้วนประณีตงดงาม บางเล่มมีภาพประกอบ
ด้วย หนังสือหลายเล่มมีแถบกระดาษที่เขียนบางอย่างแทรกเอาไว้ ในนั้นมี
มีดอกหญ้าแห้งอยู่ ทำให้หนังสือแผ่กลิ่นหอมจางๆ ออกมา

หนังสือเหล่านี้ถูกพลิกอ่านหลายครั้ง ไม่ได้มีไว้เพื่อประดับเท่านั้น
ชายหนุ่มปิดหนังสือและวางคืนที่เดิม

หนังสือพวกนี้ทำให้เขามีความมั่นใจในเป้าหมายของการเดินทางมาครั้งนี้
มากยิ่งขึ้น แต่เพื่อความแน่ใจ เขายังคงค้นกระท่อมหลังนั้นอย่างรวดเร็ว

เตียงหนึ่งหลัง หมอนหนึ่งใบ ผ้าห่มหนึ่งผืน ปากกาขนนกหนึ่งด้าม
หมึกหนึ่งขวด เสื้อผ้าหนึ่งหีบ ใต้เตียงมีหีบไม้ใบเล็กที่บรรจุเหรียญทองไว้
ในกระท่อมไม่มีร่องเท้าอีกคู่หรือเสื้อผ้าของบุรุษ หลักฐานทุกอย่างแสดง
ชัดว่าเจ้าของกระท่อมเป็นสตรี เหมือนกับข่าวที่เขาได้รับมา หญิงสาวคนนี้
อาศัยอยู่ตามลำพัง

แม้กระท่อมหลังนี้จะไม่มีไม้กางเขน แต่เขาก็ไม่เห็นสัญลักษณ์ของ

พวกที่บูชาปีศาจหรือซาตานเหมือนกัน...

จับพลันนั้นเขาได้ยินเสียงผีเพ้าดังมาแต่ไกล จึงปราดไปที่หน้าต่าง
และมองออกไป

มีคนสวมชุดคลุมสีดำถือตะกร้าเดินออกจากป่าและกำลังมุ่งหน้า
มาทางนี้ หมวกคลุมสีดำปกปิดใบหน้าของผู้มา ฝีเท้าเซื่องช้าและกะเผลก
กะเผลก ตลอดจนปอยผมสีขาวยาวที่ไหลพันออกมาจากหมวกคลุมทำให้เขา
มั่นใจว่าอีกฝ่ายอายุมากแล้ว

พอดคนผู้นั้นเงยหน้ามองมาทางนี้ เขาก็หืดตัวหลบไปจากหน้าต่าง
ทันที

ก่อนมาที่นี่เดิมทีเขายังไม่มั่นใจว่าตัวเองต้องการทำอะไรกันแน่ แต่
วินาทีนี้เขารู้ว่าตัวเองไม่มีทางเลือกแล้ว

เขาต้องพานางกลับไป

ชายหนุ่มก้าวยาวๆ ไปที่มุมห้อง คร่ำครวญที่บรจจะหล้าปลี
อยู่เต็มขึ้นมาแล้วเทะหล้าปลีออก จากนั้นก็ไปหลบข้างประตูโดยเร็วและ
เฝ้ารอ

หญิงชราผู้นั้นเดินย่ำฝุ่นหญ้าจนมาถึงนอกประตูพร้อมเสียงดัง
สวบสวบ ในที่สุดก็ผลักประตูไม้และเดินเข้ามา

เมื่อเห็นกะหล้าปลีหล่นเกลื่อนเต็มพื้น นางตะลึงงันอย่างเห็นได้ชัด

เขาไม่รอให้นางตั้งตัว ใช้กระสอบป่านครอบตัวนางจากข้างหลังอย่าง
รวดเร็ว จากนั้นก็พลิกตัวนางจนตีลังกา นางหวีดร้องเสียงหลง ตะกร้าเห็ด
ในมือหล่นกระจาย เพ้าสีขาวหน้าทิมดินขณะตื่นนอนอยู่ในกระสอบป่าน เขา
หมุนกระสอบอย่างรวดเร็วและผูกเชือก เอ่ยปากขู่เสียงเย็นว่า "เจ๊ียบ หาไม่

ข้าจะฆ่าเจ้าซะ"

นางตัวแข็งทื่อ ไม่เคลื่อนไหวอีก

เขาแบกนางขึ้นป่า มือคว้าทรัพย์สินที่ถือโอกาสปล้นมาเมื่อครู่
ขึ้นมาด้วยและหมุนตัวเดินออกไป

"ไฟ! ดับไฟก่อน!" เสียงประท้วงอู้อี้ดังมาจากในกระสอบป่าน

เขาขมวดคิ้ว แต่ไม่ได้หยุดเดิน

"หากเจ้าจะพาเข้าไปจากที่นี่ เจ้าต้องดับไฟก่อน! หาไม่ไฟจะไหม้ป่า
ทั้งหมด!" แม้เสียงที่ลอดออกมาจากในกระสอบจะไม่ชัดและแหบพร่า แต่
สื่อความหมายได้ชัดเจน นางเริ่มดิ้นรนอีกครั้ง

เขาหยุดเดิน ไม่ใช่เพราะนางก่อกวนเขา แต่เพราะเขารู้ว่านางพูดถูก
ชายหนุ่มวางนางกับทรัพย์สินที่ปล้นมาได้ลงบนพื้น แม้จะอยาก
โยนนางลงไป แต่เขาไม่แน่ใจว่ากระดูกของคนแก่อย่างนางจะทนรับไหว
หรือไม่ เขาก็ก้มตัววางนางลงแล้วค่อยหมุนตัวเดินไปข้างเตาไฟ ตักน้ำ
ในโอ่งขึ้นมาสาดใส่ถ่านไฟให้มอดดับ

พอเขาจัดการเตาไฟเสร็จ หันกลับมาก็เห็นกระสอบป่านเคลื่อนไหว
ยุกยิกเหมือนตัวหนอน พยายามจะขยับไปที่ประตู

เขาคว่าตัวนางที่ตื่นดุ๊กดิ๊กเหมือนหนอนขึ้นมาและแบกขึ้นป่าดังเดิม
นางส่งเสียงฮึดฮัด

เขาคิดว่านางจะขัดขึ้น แต่นางกลับใช้เสียงแหบพร่าไม่ชัดเจนพูดว่า
"นี่ เจ้าไม่ต้องทำแบบนี้ หากเจ้าต้องการเงิน ข้ามี..."

ครั้งนี้เขาไม่ได้สนใจนาง เพียงแต่โน้มตัวคว้ากระสอบใส่ของมีค่าที่
กวาดมาได้ขึ้นมาอีกครั้ง เสียงเหรียญทองกระทบกันใส่กังวานทำให้นาง

ตื่นตกใจเมื่อรู้ว่าเขาเจออะไรบ้างแล้ว

นางตระหนักถึงสถานการณ์จึงเปลี่ยนคำพูดเป็นว่า "เอาเถอะ ข้าคิดว่าเจ้าคงหาเหรียญทองของข้าพบแล้ว ถ้าหากเจ้ายินดีดื่มชูปนี้ลงไป ด้วยข้าจะซาบซึ้งใจมาก ข้าไม่อยากจะกลับมาเก็บหม้อที่มีหนอนไต่ย้วยเต็มไปหมด"

หากเขายอมดื่มชูปในหม้อทั้งที่ไม่รู้ว่าคืออะไร หัวสมองเขาคงผิดปกติแน่ๆ ใครจะไปรู้ว่านางใส่อะไรลงไปบ้าง ด้วยเหตุนี้เขาจึงแบกนงก้าวยาวๆ ออกจากกระท่อมอบอุ้นหลังนั้นโดยไม่พูดอะไร

"ข้ารู้นะว่าเจ้าคิดว่าข้าเป็นอะไร แต่ข้าไม่ใช่..."

อากาศเย็นเยียบข้างนอกปะทะเข้ามา เขาเดินหน้าต่อไป

"ได้โปรดฟังข้าเถอะ..."

เพื่อให้นางหุบปาก เขาผิวปากเป็นเสียงดังกังวาน

ม้าสีดำตัวใหญ่วิ่งออกมาจากป่า เขาโยนนางขึ้นไปและพลิกตัวขึ้นม้าตามมา

หญิงชราตื่นตระหนกอีกครั้ง เขาได้ยินเสียงนางสบถคำไม่หยุด บางคำเป็นภาษาต่างถิ่นด้วยซ้ำ เขาไม่ได้ตั้งใจฟัง ถึงอย่างไรแปดส่วนก็คงกำลังดำเขาอยู่แน่ๆ นางบ่นตลอดทางไม่หยุด ทั้งขมขู่และเอาผลประโยชน์เข้าล่อ สุดท้ายเมื่อเขาควมม้าขึ้นไปบนทางภูเขาที่ขรุขระ นางก็หุบปากอย่างชาญฉลาด ไม่เสียงอันตรายพูดพล่ามจนอาจกั้ดลั่นตัวเองขาดและเปลื้องน้ำลายโดยเปล่าประโยชน์อีก

ม้าสีดำตัวโตบรรทุกเขาวิ่งฝ่าหมอกหนาสีขาวและป่าทึบ

กว่าเขาจะพาหญิงชราออกจากป่าได้ก็เป็นเวลารุ่งสางแล้ว หมอกบริเวณชายป่าเบาบางลงและค่อยๆ สลายหายไป แสงแดดส่องผ่านม่านหมอกและใบไม้ลงมายังผืนแผ่นดิน

เมื่อหมอกสีขาวยสลายหายไป ป่าไม้เบาบางลงเรื่อยๆ ฉับพลันสรรพสิ่งรอบด้านก็ปลอดภัยไป

แสงแดดส่องทิวทัศน์เบื้องหน้าซ้ำๆ พุ่งนาผืนแล้วผืนเล่าปรากฏตรงหน้า ถ้าธารสายเล็กล้อมทุ่งข้าวสาลีไว้ตรงกลาง หางออกไปมองเห็นกระท่อมหลังเล็ก

มองผ่านๆ นี่น่าจะเป็นทิวทัศน์ที่งดงาม

แต่หากสังเกตให้ละเอียด ทุ่งข้าวสาลีเหล่านั้นถูกทิ้งร้างแล้ว ตอนควบม้าผ่านกระท่อมหลังนั้นเห็นได้ว่าหญ้าฟางที่อยู่ข้างบนเริ่มขึ้นราหน้าต่างไม้บนผนังก็ทรุดโทรมไปนานแล้ว

เขาเห็นกระท่อมหลังนี้ตั้งแต่ขามา มันถูกทิ้งร้างมาเนิ่นนาน เจ้าของบ้านแปดส่วนไม่ตายก็คงหลบหนีไปจากที่นี่แล้ว ทุ่งข้าวสาลีที่ไม่มีคนดูแลมีวัชพืชขึ้นเต็ม เครื่องมือเกษตรกรรมถูกโยนทิ้งไว้ด้านข้างเนื่องจากขึ้นสนิมและชำรุดหมดแล้ว แม้แต่ห้วยโมยยังไม่ต้องการ

พอถึงพื้นที่ราบอีกครั้งหญิงชราก็พยายามพูดอีก แต่เขาไม่ให้โอกาสนาง ควบม้าให้เร็วขึ้นและทะยานขึ้นไปบนภูเขา

ภูมิประเทศและสถานการณ์แบบเดียวกันปรากฏขึ้นซ้ำๆ พุ่งนาบ้านร้าง และผืนป่ากว้างใหญ่ไร้ขอบเขตที่โอบล้อมสิ่งเหล่านี้ไว้ บางครั้งเขาเห็นทาสติดที่ดินหลายคนที่ไม่หลบเลี่ยง พวกเขาส่วนใหญ่จะยืนแข็งที่อออยู่ในทุ่งนาหรือบ้านหลังเก่าด้วยสีหน้าหมดอาลัยตายอยาก

โค้งหลังห่อไหล่ ดวงตาสะท้อนแววแห่งความตาย ดูเหมือนศพที่ตายไปนานแล้ว

บนผืนดินแห่งนี้แม้จะมีแสงอาทิตย์ที่หาได้ยากยิ่งสาดส่องลงมา แต่ทุกหนแห่งก็ยังเต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งความตาย ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์ ล้วนผอมแห้งจนเห็นกระดูก ดูซีมเศร้าและน่าหดหู่

ตอนเขาควมม้าผ่านหมู่บ้านเกษตรกรรมที่ถูกทิ้งร้าง สถานการณ์ ย่ำแย่กว่าเดิม บ้านเรือนกว่าครึ่งปิดประตูแน่นสนิท ส่วนอีกครึ่งบานประตู แต่ปิดไว้หลวมๆ นั้นแสดงว่าข้างในมีคนอยู่ ทว่าพอเปิดประตูเข้าไป ส่วนใหญ่จะพบเจ้าของบ้านที่ตายไปแล้ว บนถนนที่เฉอะแฉะไปด้วยโคลนไม่เพียงปราศจากผู้คน แม้แต่หมาหรือแมวสักตัวยังไม่เห็น นกสักตัวก็ไม่มี ทั้งหมดนี้มีแต่ความสกปรก ขำชุดทชุดโทรม เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นคั่งและกลิ่นอายแห่งความตาย

แต่ก่อนที่นี่ไม่เป็นแบบนี้ เขาจำได้ว่าที่นี่เคยคึกคักรุ่งเรือง มีตลาดนัดเดือนละสองครั้ง ผู้คนที่อาศัยอยู่ละแวกใกล้เคียงจะมาชุมนุมแลกเปลี่ยนทำการค้ากัน แต่วันเวลาดีๆ ได้ผ่านพ้นไปแล้ว

เขาควมม้าออกจากหมู่บ้านแห่งนั้นและขึ้นไปบนเนินเขาอีกครั้ง เข้าสู่ป่าอีกแห่งหนึ่ง

สัตว์พาหนะที่อยู่ใต้ร่างรู้ทางกลับบ้านเป็นอย่างดี มันวิ่งไปบนเส้นทางคดเคี้ยวเล็กๆ อย่างรวดเร็ว

ไม่นานมันก็วิ่งผ่านเส้นทางเล็กๆ ที่เชื่อมต่อระหว่างภูเขามาถึงปลายทาง

สิ่งก่อสร้างสีเทาขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า กำแพงหิน

อุโมงค์ทาสภักดิ์ 1

สีเทาที่มีตะไคร่สีเขียวขึ้นเต็มเพราะปริมาณฝนจำนวนมาก ทำให้ดูอับชื้น และมีดสนลัว

แม้จะมีแสงแดดที่หาได้ยากสอดส่องอยู่ก็ไม่ทำให้มันดูดีขึ้นแม้แต่น้อย อันที่จริงแสงสว่างที่ส่องลงมาลึบยิ่งทำให้สภาพซำรุดทรุดโทรมนั้นชัดเจนกว่าเดิม

ชายหนุ่มสุดหายใจลึกพลางเม้มปาก รวบเชือกบังเหียนและควมม้าเข้าไป

"นายท่าน! เป็นนายท่าน นายท่านกลับมาแล้ว!"

เนื่องจากเหนื่อยเกินไปนางจึงนอนนิ่งอยู่ในกระสอบป่าน ไม่พยายามต่อต้านอีก จนในที่สุดเขาก็หยุดม้า แทบจะในเวลาเดียวกันกับที่นางได้ยินเสียงคนและตื่นตัวทันที

"นายท่าน นั่นคืออะไร อาหารใช่ไหมหรือไม่ใช่" "

"ไม่ใช่"

ถูกต้อง นางไม่ใช่อาหาร

วินาทีต่อมาเจ้าคนนำโมโหก็ลากนางลงมาจากหลังม้าอย่างหยาบคาย และแบกนางขึ้นบน... น่าจะป่าของเขา

นางส่งเสียงฮึดฮัดและอดดิ้นไม่ได้ จากนั้นก็ได้ยินเสียงคนสุดหายใจ

"โอ นายท่าน ท่านทำอะไร"

"สิ่งที่อยู่ในกระสอบคงไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในป่า..."

"โอ สวรรค์..."

"นายท่าน ท่านไป..."

"เป็นแม่ मद..."

"นั่งปีศาจกินคนผู้นั้น..."

"พระเยซูคริสต์ พระแม่มาเรีย โปรดคุ้มครองพวกเราด้วย..."

กลุ่มคนกระซิบกระซาบกันด้วยความตื่นตระหนก เด็กบางคนร้องไห้จ้า

นางหยุดดี๊นร่นและเอ่ยปากแย้ง

"ข้าไม่ใช่แม่ मद! เขาเข้าใจผิดแล้ว!"

เสียงสุดหายใจดังขึ้นอีกหลายครั้ง

ชายหนุ่มไม่ได้ตอบคำถามของพวกเขา เอาแต่แบกกระสอบป่านที่บรรจุนางไว้ก้าวไปข้างหน้าพลางออกคำสั่ง

"หลุยส์ มาดูแลม่า! แอนโธนี่ แอนเดอรัลัน ปิดประตู! ลิซ่า ห้ามเป็นลม! โซเฟีย มารับหมวกข้าและนำไปแขวน!"

"แต่นางจะสาปแช่งพวกเรา พวกเราทั้งหมดจะตายอยู่ที่นี้..."

"นางไม่ทำอย่างนั้นหรอก นางไม่ใช่แม่ मद พวกเราจะไม่ตาย..."

ชายหนุ่มพูดอย่างเหลืออดพลางกระตุกเชือกที่มัดกระสอบป่านออกแล้ว เทตัวนางออกมาเหมือนเทกะหล่ำปลี ปากประกาศว่า "นางเป็นแค่หญิงแก่ที่เคยรำเรียนหนังสือมาเท่านั้น!"

นางร่วงลงมาจากกระสอบป่าน กลิ้งไปบนพื้นสองตลบและรู้สึกวิงเวียนเล็กน้อย พอนางเงยหน้าหมวกคลุมบนหัวก็หลุดลงมา

แสงแดดสาดตาเกินไป แรกเริ่มนางเห็นไม่ชัด แต่นางได้ยินเสียงความเงิบที่นำกลัว เสียงอะอะรอบด้านก่อนหน้านี้หายไปสิ้น เหมือนทุกคนหยุดลมหายใจในชั่ววินาทีนี้

นางกะพริบตาและกะพริบตาอีกครั้ง ในที่สุดก็ปรับสายตาให้เข้ากับแสงที่แยงตาได้ และเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งยืนแยกขาทั้งหน้าขมวดคิ้วจ้องนางอย่างตกตะลึง

เขาสวมชุดเกราะหวงโซ่คลุมทับด้วยเสื้อสั้น ที่เอวเหน็บดาบ ใบหน้าแข็งกร้าวดูดุนเหมือนหินผา

"ข้าไม่ใช่แม่มด" นางมองผู้ชายท่าทางดูดันคนนั้นและรีบเอ่ยปากเสียงแหบแห้งเหมือนเสียงหญิงชราดังขึ้นในลานกว้างอันเงียบสงัดและสะท้อนอยู่ในอากาศ

ชายหนุ่มไม่ตอบอะไร แต่เด็กหญิงด้านข้างอ้าปากร้องไห้โฮออกมากะทันหัน

เสียงร้องไห้กับความตื่นตระหนกเหมือนโรคติดต่อ มันแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว กลุ่มคนแตกฮือและวิ่งหนีไปคนละทิศคนละทาง พริบตาเดียวก็หายไปหมด

นางตะลึงงัน ยังไม่ทันรู้เรื่องว่าเกิดอะไรขึ้น หันกลับไปก็เห็นเพียงชายเสื้อกับชายกระโปรงหายเข้าไปหลังบานประตู ตามมาด้วยเสียงปิดประตูหน้าต่างดังโครมๆ

แทบจะในเวลาเดียวกัน นางเพิ่งตระหนักว่าตัวเองอยู่ในปราสาทแห่งหนึ่งที่ไกลจากหิน

"บัดซบ!"

เสียงสวดของชายหนุ่มทำให้นางหงงหน้ามองเขาอีกครั้ง หมอนั้นไม่ได้หนีไปไหน แต่กลับถลึงตาใส่นางด้วยใบหน้าโกรธเกรี้ยวและคำรามใส่นางว่า "เจ้าควรเป็นหญิงชราคนหนึ่ง!"

เขาไม่ควรเอ่ยคำพูดนั้นออกมา แต่เสียงคำรามนั้นถูกโพล่งออกมาแล้ว ในเวลาเดียวกันเขาก็ได้ยินเสียงหอบหายใจอย่างตื่นตระหนกและเสียงร้องไห้ของคนที่หลบเข้าไปในบ้าน

เขาตระหนักดีถึงสาเหตุที่คนเหล่านั้นหวาดกลัว

เขาคิดว่าคนที่เขาพากลับมาเป็นนายแก่คนหนึ่ง เขาบอกทุกคนว่านางเป็นหญิงชรา แต่นางไม่ใช่! คนที่มีตาแค่มองก็รู้แล้ว

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่คนแก่ แม้นางจะตัวเล็กแต่นางไม่แก่แม้แต่น้อย ไม่เพียงไม่แก่ นางยังดูอ่อนเยาว์งดงาม ผิวพรรณเนียนละเอียด เครื่องหน้าประณีต จมูกจิ้มลิ้มน่ารัก ริมฝีปากดูอ่อนนุ่มเหมือนกลีบดอกไม้ นอกจากนี้นางยังมีเรือนผมสีดำสลวยยาวถึงเอว

แต่หากมีเพียงเท่านี้ทุกคนคงไม่หวาดหวั่นขนาดนี้ แม้เขาจะทำผิดพลาดน้อยมาก แต่ก็มีบ้างเป็นบางเวลาที่เขาอาจจะเข้าใจผิด และนางอาจจะไม่ใช่แม่มด

แต่ให้ตายเถอะ! นางดูเหมือนแม่มดชะมัด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)